

1509. július 10-én született Kálvin János, a reformáció egyik legnagyobb hatású hitújítója.

Kálvin a picardiai Noyonban, Franciaországban látta meg a napvilágot, édesapja, Gerard, szülővárosának jegyzője és a káptalan ügyvédje volt. Valószínűleg a reformátor is az ő kapcsolatainak köszönhető, hogy a párizsi Sorbonne-on tanulhatott – teológiát, vagy bölcsészetet –, mielőtt az orléans-i jogi egyetemre került. Utóbbi helyen találkozott Melchior Wolmar jogtudóssal, aki megismertette Kálvinnal a lutheri reformáció eszméit. Kálvin Orléansban és Párizsban a lutheri tanok mellett foglalt állást, ezért amikor I. Ferenc francia király (ur. 1515-1547) az inkvizíció szigorával fenyegette meg a protestánsokat, először Margit navarrai királynéhoz menekült, majd Strasbourgon keresztül a svájci Bazelbe ment.

Ebben a városban írta meg aztán – mindössze 26 évesen – élete fő művét: A keresztény vallás rendszere című munkát, amit – hogy a reformáció oldalára állítsa őt – Ferenc királynak ajánlott. Miután a francia uralkodó és V. Károly német-római császár (ur. 1519-1556) között újabb háború tört ki, Kálvin a félreeső Genfbe utazott; itt éppen érkezése előtt fogadták el a reformáció hittételeit, és Guillaume Farel vezetésével egy protestáns városállamot hoztak létre. Farel felismerte a fiatal Kálvin rendkívüli képességeit, és mondhatni kényszerrel a svájci városban tartotta őt. A hittudós ezután Genfben dolgozta ki katekizmusát, miközben prédikátori tisztséget nyert, és 1537 elején barátjával együtt beterveztett egy új egyházzsabályzatot, mely szigora, és a vallási előljárók túlzott befolyása miatt nem nyerte el a tanács tetszését. Miután Kálvin és Farel szembeszállt a város vezetésével, száműzték őket Genfből.

A reformátor ezután Martin Bucer meghívására Strasbourgban költözött, ahol folytatta Genfben megkezdett lelkészi hivatását, és bekapcsolódott a Német-Római Császárság vallási-politikai küzdelmeibe. Az V. Károly kérésére tartott hitvitákban rendre győzedelmeskedett katolikus kihívói felett, miközben jó barátságot épített ki a lutheránus reformáció legjelentősebb képviselőivel, például Philip Melanchtonnal, akivel 1540-ben közösen kiadták az ágostai hitvallás megújított változatát. Egy évvel ezután a hit dolgaiban tanácstalan genfiek visszahívták elűzött prédikátorukat, és beleegyeztek az 1537-ben meghirdetett kálvini reformokba: a városi tanács mellett 1542-ben létrejött a konzisztórium, melynek 21 tagja szigorúan ügyelt Genf erkölcsére, mint az egyházi hatalom birtokosa. Kálvin 1564-ben bekövetkező haláláig a tóparti városban maradt, és változó sikerrel irányította az itt élő polgárok életét. A prédikátor munkabírása csodálatra készítette a várost; a vallási ügyek mellett ő felügyelte az oktatást is, tanított, prédikált, könyveket írt, vitázott, és kiterjedt levelezést folytatott kora legnagyobb gondolkodóival.

A reformátor genfi munkássága során ádáz küzdelmet vívott a városban élő libertinusokkal, akik nem támogatták Kálvin már-már sivárságba forduló szigorú erkölceit, és enyhébb szabályokra vágytak. Ez a politikai harc 1553-ban látszólag az Ami Perrin vezette párt javára dőlt el, a presbiter lemondását azonban a város vezetése nem fogadta el, így végül – 1555-ben – mégis a libertinusok menekültek el Genfből. A reformátor élete utolsó éveire konszolidálta hatalmát, de szervezetén elhatalmasodtak a túlhajszolt életmódból eredő betegségek. Kálvin 1559-ben megalapította a genfi Akadémiát, mely intézmény élére jó barátját és szellemi örökösét, Béza Tódort nevezte ki. Életét 1564-ben fejezte be, ekkor kérésére jeltelen sírba temették el.